

Z pohledu vlasového nadšence je 18. století bezesporu jedním z nejúchvatnějších období v dějinách lidstva. Během velmi krátkého období bylo možno na hlavách vznešených dam vidět vše od perlových náhrdelníků přes podivné čepce, peří, mašle, až po umně zapletené sochy či dokonce květinovou zahrádku. Účesy prošly bouřlivým vývojem od jednoduché přirozenosti k dokonale bláznivým, složitým a nepohodlným konstrukcím. Dobové anekdoty se bavily tím, že kvůli nim bylo třeba v sídelních palácích zvětšovat dveře. Aby dáma s účesem vysokým málem jako ona sama neuvízla...

Fontage

Zhruba od 80. let 17. století až do roku 1713 byla běžnou součástí účesu „fontage“. Původně jednoduchá ozdoba z našasené stuhy se postupně měnila ve velmi složitou konstrukci sestávající z několika řad krajkou potažených rámečků, vzadu spadaly na ramena dlouhé široké mašle.

Fontage

Zvětšovaly se také její rozměry, na vrcholu popularity bývala výrazně větší než ženská hlava. Přední část vlasů nad čelem a kolem obličeje se nakadeřila, za ni se umístila fontage, zbytek vlasů stáčely dámy do jednoduchého spletnce a překrývaly mašlemi. Ženská móda ale nikdy nemá dlouhého trvání. Přelomového roku 1713 se vévodkyně ze Shrewsbury objevila na slavnosti ve Versailles bez fontage, v hladkém jemně zvlněném účesu zdobeném krajkou a květinami. Zalíbila se Ludvíku XIV., který tehdy udával směr evropské módě, a nový trend byl na světě.

Účes jako umělecké dílo

Ve druhé polovině století, spíše až v 70. letech, se od jednoduchosti upustilo. Drdoly a vrkoče nabývaly na objemu i výšce, až se změnily do tvaru vysokých válců.

Když mi vítr napne plachtu...

Aby se docílilo potřebné výšky a nadýchanosti účesu, vkládaly se do něj nejprve smotané látky, později speciální konstrukce z drátů pokrytých materiálem podobným vatě. K ozdobě účesu používali kadeřníci cokoli, co bylo po ruce. Stužky, pásky, šperky a samostatné květy začaly brzy nudit. Ke slovu se dostaly celé miniaturní zahrádky včetně malých stromků vložené do váziček s vodou, peří exotických ptáků, vycpaná zvířata, sošky...k oslavě vítězství lodí „La belle poule“ v jakési bitvě dokonce dámy nosily jeden čas na hlavách menší plachetnice.

Zlatá éra paruk

Vlastní vlasy přestaly na taková veledíla stačit, přestože móda tehdy velela všem ženám mít vlasy co nejděší. Doplnovaly se příčesky, později je nahradily paruky (vyráběné nejen z vlasů poddaných, ale i z koňských žíní). Paruky byly velmi drahé, jejich cena se mohla rovnat celé plesové garderobě. Nejpopulárnější byly paruky bílé, méně často byly k vidění paruky barevné - potřeby se lepivou látkou (olejem, pomádou) a sypaly pudrem v hnědé, šedé či dokonce růžové, fialové nebo modré barvě. Pudrování paruk bylo velmi oblíbené. Pudr býval ovoněn levandulí, fialkami či pomerančovým květem.

Parádo, trp!

Typické účesy pozdního rokoka

Královna Marie Antoinetta trávila mnoho času vymýšlením nejen neobvyklých šatů, ale i nových účesů, které pak její osobní kadeřník Léonard uváděl v život. Ovšem vyrobit na hlavě kudrlinkovou,

někdy téměř metrovou, záplavu korunovanou vycpaným kanárkem mohlo trvat téměř celý den, a nebylo by moudré ani ekonomické ji večer po plese rozpustit. Taková díla se proto na hlavě nechávala několik dnů či dokonce celý týden. Nejenže se tak velmi obtížně spalo (je to zkuste vsedě s několika kily na hlavě), ale ve vlasech se množily různé breberky, zejména vši. Oblíbeným módním doplňkem se proto stala drbátka a škrabátka. Snaha o potlačení nepříjemného hmyzu byla také jedním z důvodů, proč se účesy z vlastních vlasů i paruky pudrovaly.

V 80. letech 18. století už byly objemné a přeplácané účesy na ústupu. Ač stále okázalé, zdobily se mnohem méně, zpravidla jen mušelínovými látkami a barevnými stužkami. Konec tohoto fascinujícího účesového období spadá do období Velké francouzské revoluce, která změnila dějiny nejen politické, ale i módní.

čerpáno: www.omlazení.cz